

Arrest

nr. 326 596 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met refertenummer 123344.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKMOES, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij treedt op 1 oktober 2012 in België in het huwelijk met mevrouw B.B., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 5 oktober 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote. Op 19 maart 2013 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2013 dient verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische echtgenote. Op 21 oktober 2013 wordt verzoekende partij ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 25 november 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 juni 2016 wordt B.M. geboren, zoon van verzoekende partij.

Verzoekende partij wordt op 15 december 2016 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis. Zij wordt op 17 mei 2018 door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar voor poging tot moord.

Op 11 december 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Bij arrest van 22 maart 2019 met nummer 218 681 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 15 oktober 2019 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, B.M. Op 10 januari 2020 beslist de waarnemend burgemeester van de stad Mechelen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 27 november 2020 met nummer 244 986 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Verzoekende partij dient op 27 september 2021 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Op 25 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 25 oktober 2022 met nummer 279 413 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Verzoekende partij dient op 8 maart 2023 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, B.M. Op 24 augustus 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 25 maart 2024 met nummer 303 644 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Verzoekende partij dient op 3 oktober 2023 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, B.M. Op 28 maart 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 30 april 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Belgisch minderjarig kind, B.M., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 15 oktober 2024 wordt B.Y. geboren, zoon van verzoekende partij.

Op 25 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats: A. Z. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarige zoon B. M. (...) (RR xxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene had reeds een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen op 21.10.2012, en werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 25.11.2013. Deze verblijfsvergunning bekam hij op basis van een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote B. B. (...) (RR. xxx). Op 15.12.2016 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot moord. Op 17.05.2018 werd hij door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan poging tot opzettelijke doding met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde hij op 13.12.2016. Uiteindelijk werd zijn verblijfsrecht beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 29.11.2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVV in zijn arrest nr. 218 681 van 22.03.2019.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid waardoor het verblijf ongewenst is.

Overwegende dat betrokkene in de periode 15.12.2016 – 27.07.2023 onafgebroken opgesloten zat in de gevangenis zonder enige uitgangspermissie. Van 27.07.2023 tot 04.04.2024 stond betrokkene onder elektronisch toezicht. Sinds 04.04.2024 werd betrokkene voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Overwegende dat de ernst van de feiten van openbare orde te lezen zijn in het arrest van het Hof van Beroep dd. 17.05.2018 waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en het slachtoffer een gerechtelijke procedure werd gevoerd die finaal eindigde in een vonnis van de vrederechter en waarbij de bewuste handelshuur die voorheen tussen betrokkene en het slachtoffer was afgesloten, rechterlijk ontbonden werd per 30 september 2016. Er werd betrokkene op 19 oktober 2016 een bevel tot ontruiming betekend. Voor zijn slachtoffer was het een uitgemaakte zaak. Er waren te veel problemen geweest met de wijze waarop betrokkene in het handelspand tewerk was gegaan en daarenboven had hij een belangwekkende huurachterstal opgelopen. Het verschuldigd bedrag was opgelopen tot ongeveer 10.875 euro. Op 13 december 2016 begaf betrokkene zich naar de woning van zijn slachtoffer. Een getuige merkte hem aldaar op om 8.00 uur 's morgens en zag hem omstreeks 16.30 uur terug aan de woning. Blijkbaar was betrokkene al de ganse dag bezig met hetgeen hij zijn slachtoffer ging aandoen. Bovendien had hij, naar eigen zeggen, het bewuste wapen bij zijn eerste aanwezigheid aldaar nog niet bij.

Betrokkene heeft duidelijk kunnen nadenken en hij is in de late namiddag, zijn plan verder uitwerkend, terug gegaan en ditmaal was hij voorzien van een hakbijl als wapen. Zijn slachtoffer is die avond aan zijn woning aangekomen omstreeks 19.50 uur zodat vaststaat dat betrokkene nog gedurende meer dan drie uren in zijn camionette, gewapend met een hakbijl, ter plaatse is blijven wachten tot de komst van zijn slachtoffer. Bij zijn aankomst is betrokkene onmiddellijk uit zijn voertuig gesprongen, de hakbijl in de hand en heeft hij, zonder meer, zijn slachtoffer langs achteren beslopen en vervolgens op het hoofd van het slachtoffer ingebeukt. Betrokkene viseerde duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. Het meegenomen en gebruikte wapen, een hakbijl/slagersbijl, is imposant en is een wapen dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen aan het hoofd waren potentieel dodelijk. Er was een hersenletsel toegebracht en de situatie waarbij een persoon risico loopt op epileptische aanvallen was wel degelijk een potentieel levensgevaarlijke situatie. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en lag in coma. Al de voormelde medische vaststellingen, gecombineerd met de aard van het gebruikte wapen, de wijze waarop de aanval langs achteren werd ingezet en uitgevoerd alsook dat het hoofd van het slachtoffer geviseerd werd, tonen zonder de minste twijfel aan dat betrokkene wel degelijk de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Er was duidelijk een tijdsverloop tussen zijn beslissing en de werkelijke uitvoering en de beslissing daartoe was duidelijk overwogen en definitief. In die tussentijd heeft hij die beslissing niet meer veranderd.

Verder staat in het arrest te lezen dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid zoals die naar voren komt in het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. D. V. (...). Er werd gesteld dat hij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende. Hij vertoont een verlaagde frustratiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Er was een rechterlijke definitieve beslissing en hij diende het handelspand te verlaten. Hij bleef klagen over de toestand en hij bleef zich verongelijkt voelen. Gekrenkt voelend nam hij duidelijk en weloverwogen de beslissing om zijn slachtoffer te doden met de hakbijl. Het feit dat betrokkene zich verongelijkt voelde is mogelijk doch is geen enkel excuus voor het gepleegde gruwelijke feit.

Overwegende dat uit het gepleegde feit blijkt dat betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 9 jaar, vormt onmiskenbaar een duidelijke indicatie dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid.

Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, gelet zijn gevaarlijke ingesteldheid. Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 staat te lezen dat de rechtbank, hoewel zij overging tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van betrokkene, een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene, bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen of niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België mogen verlaten, betekent niet dat onze dienst deze beslissing niet zou mogen nemen. Het is immers aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of iemand aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat iemand verblijfsrecht zou moeten krijgen, om de voorwaarden te kunnen naleven. De strafuitvoeringsrechtbank zal opnieuw moeten beslissen over de op te leggen voorwaarden, nu aan betrokkene het verblijfsrecht opnieuw geweigerd wordt.

Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat het familiale leven betreft, wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene, gezien het voorgaande, ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene was op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds gehuwd met zijn Belgische echtgenote B. B. (...) (RR. xxx) en net papa was geworden van hun gezamenlijk kind B. M. (...), geboren op (...) 2016. Niettegenstaande dat betrokkene de afgelopen jaren in de gevangenis op regelmatige tijdstippen contact had met zijn echtgenote en kind, heeft de gezinsband betrokkene er niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag mag worden verwacht. Hij kon redelijkerwijs verwachten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn regulier verblijfsrecht (zijn verblijfsrecht is dan ook beëindigd geweest) en zodoende ook op zijn gezinsleven. Bovendien kan er niet worden gesteld dat er de afgelopen jaren sprake was van een effectief beleefde gezinscel. Gezien de jarenlange scheiding tussen van betrokkene met zijn kind, kan niet gesteld worden dat hij de daadwerkelijke zorg voor het kind opnam. De moeder van het kind heeft, door het wangedrag van betrokkene, al geruime tijd als enig aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich moeten nemen. De steun en toeverlaat van het kind is de moeder; de moeder stond een lange periode alleen in voor het vrijwaren van het welbevinden en de ontwikkeling van het kind. Ook kan er niet omheen gegaan worden dat de feiten van openbare orde, en meer bepaald de langdurige detentie van betrokkene een bijzondere negatieve impact gehad moet hebben op het welbevinden van het kind geboren in 2016 (referentiepersoon). Betrokkene had dit echter zelf in de hand. Hij heeft zelf zijn band met het kind op losse schroeven geplaatst. Ook ten opzichte van de moeder/echtgenote zelf, kan er geen afhankelijkheid blijken waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het is redelijk te stellen dat zij als inwoner in België sedert 2003 en als Belgische onderdaan sedert 2008 een voldoende stabiele omgeving en netwerk heeft en dat zij voldoende zelfredzaam is om in te staan voor het levensonderhoud. Dit heeft zij immers lange

tijd noodgedwongen moeten doen wegens afwezigheid van betrokkene. Niets wijst erop dat ze de zorg over het kind niet verder op zich kan nemen.

Betrokkene woont hoe dan ook sinds 27.07.2023 terug op het adres met zijn echtgenote en kind. Dat zij opnieuw een nauwere band hebben opgebouwd gezien zij niet meer gescheiden leven van elkaar, wordt niet betwist. Zijn echtgenote is bovendien erg recent op 15.10.2024 bevallen van een tweede kindje B.,Y. (...) (xxx). Het kindje draagt de familienaam van betrokkene waardoor verondersteld kan worden dat het om een gemeenschappelijk kindje gaat. Dat zij hun gezinsleven bezegelen met een tweede kindje is uiteraard hun recht. Dat betekent echter niet dat betrokkene, omwille van die persoonlijke keuze, automatisch opnieuw aanspraak kan maken op verblijfsrecht, na de beëindiging van het recht op verblijf en na het schaden van de openbare orde. Gelet op de voorgeschiedenis van betrokkene en het feit dat zijn verblijfsrecht al eens werd beëindigd omwille van de inbreuk op de openbare orde en de impact dat dit had op zijn gezinsleven, diende betrokkene dus te weten dat het verder uitbouwen van het (gezins)leven in België precair is. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid beschaamd. Zoals gesteld heeft de band met zijn echtgenote en kind betrokkene er niet van kunnen weerhouden om strafbare feiten te plegen. Dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin kon bieden tegenover zijn gezin en het gezinsbelang niet vooropstelde, kan er bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, zowel de echtgenote als de kinderen worden niet gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten door deze beslissing. Er kan contact behouden blijven via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Contact hebben van op een afstand is immers wat zij de afgelopen jaar hebben moeten doen om invulling te geven aan het gezinsleven. Uit niets blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen. Indien partners met een verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, dan zal steeds minstens één partner niet kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit niets kan blijken dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen opbouwen met zijn partner en kinderen. Het jonge kindje geboren op (...) 2024 is weliswaar niet bekend aan het gescheiden leven van betrokkene. Het is echter nog erg jong, en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat het kindje in België geboren werd, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat het zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel in een derde land. Het kind is bovendien nog niet leerplichtig. Het is nog erg jong om zich in nabijheid van de moeder aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Aan het contact met de moderne communicatiemiddelen zal het jonge kindje nu nog niet veel hebben, maar het is wel een manier voor betrokkene om de ontwikkeling van zijn kind op te volgen.

Wat de duur van het verblijf betreft, verblijft betrokkene sedert 2012 in België. Hij was toen 29 jaar. Thans is betrokkene 41 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 12 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Het merendeel van de periode dat hij in België verblijft, heeft hij immers al doorgebracht in de gevangenis. De feiten die hebben geleid tot zijn opsluiting getuigend allerminst van een welwillende integratie en het respecteren van de Belgische waarden en normen. Desondanks kan worden aangenomen dat betrokkene tijdens de periode dat hij op vrije voeten was (nl. voor zijn opsluiting in de gevangenis) sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied. Deze kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone binding met België; ook buiten het grondgebied is het redelijk te stellen dat hij deze sociale banden zou kunnen onderhouden.

Wat de banden met het land van oorsprong betreffen, wordt er niet betwist dat het terugkeren naar zijn land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van hem zal vergen. Betrokkene heeft echter nog steeds de Marokkaanse nationaliteit, waardoor het redelijk te stellen is dat hij in Marokko welkom is. Een schending van art. 3 EVRM kan nergens blijken. Het blijkt niet dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Er kan in alle redelijkheid worden geacht dat betrokkene nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land, gezien hij er het grootste deel van zijn leven verbleven heeft en hij de taal spreekt. Bovendien is het niet onredelijk te stellen dat hij er nog familie en/of vrienden heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen

bestaan opgebouwd heeft. Uit het dossier blijkt inderdaad dat zijn ouders en broer nog in Marokko woonachtig zijn.

Wat betrokkene economische situatie betreft, kunnen we stellen dat het feit dat hij in het verleden in België gewerkt heeft, noch de vaststelling dat hij op heden tewerkgesteld is, niet opweegt tegen het feit dat hij actueel een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden en de ervaring zullen hem wellicht van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden in het land van herkomst.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Wat betreft betrokkene leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de gezondheidstoestand, blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 dat betrokkene een forensische begeleiding volgde bij een CGG. Dit blijkt positief afgerond op 07.02.2024. Wanneer nodig kan hij er echter nog wel terecht. Gezien de begeleiding in positieve zin werd beëindigd, kan dit niet weerhouden worden als een element waarom de beslissing niet mag worden genomen. Er is ons verder niets ongunstig bekend betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene. De beslissing is dus niet inhumaan op medisch vlak.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft tijdig een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 43, § 1 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag.

In de synthesesamenvatting wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"2.1. Uitgangspunten

5. De genomen beslissing is genomen op basis van artikel 43, § 1, 2° Wet 15.12.1980.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een dergelijke beslissing te nemen moet hij rekening houden met (art. 43 § 2 Wet 15.12.1980):

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk,
- zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verdere duiding wordt gegeven in artikel 45 Wet 15.12.1980:

- de redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden (§1),
- de beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid (§2),
- eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen (§ 2),
- het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd (§ 2).

6. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV. n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.), De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

7. Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (cfr RvV n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en RvV. n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2. Redengeving van de beslissing volgens de verwerende partij

9. De overwegingen van de verwerende partij waarop de bestreden beslissing steunt zijn in essentie en samengevat de volgende:

"Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, gelet zijn gevaarlijke ingesteldheid. Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 staat te lezen dat de rechtbank, hoewel zij overging tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van betrokkene, een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene, bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen of niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België te mogen verlaten, betekent niet dat onze diens deze beslissing niet zou mogen nemen. Het is immers aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissing (sic) of iemand aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat iemand verblijfsrecht zou moeten krijgen, om de voorwaarden te kunnen naleven. De strafuitvoeringsrechtbank zal opnieuw moeten beslissen over de op te leggen voorwaarden, nu aan betrokkene het verblijfsrecht opnieuw geweigerd wordt."

Dit pleidooi over de verhouding tussen de uitvoerende macht en de rechterlijke macht verwondert verzoeker. Voor zover verzoeker bekend heeft hij nooit beweerd dat verwerende partij niet zou mogen oordelen over een aanvraag gezinshereniging. Evenmin heeft verzoeker ooit betoogd dat er geen weigering mag gebeuren omdat verzoeker anders zijn voorwaarden niet zou kunnen nakomen.

En wanneer verwerende partij dan nog stelt dat niettegenstaande de SURB 'blijkt zich bewust te zijn van het illegale verblijf' toch bijzondere voorwaarden oplegt dan moet verzoeker vaststellen dat verwerende partij blijkbaar een en ander welwillend verkeerd voorstelt.

Op zich is de geciteerde paragraaf (overigens een van de weinige 'nieuwe' paragrafen in de bestreden beslissing) eigenlijk niet relevant voor de beoordeling van voorliggend verzoekschrift.

Op gevaar af misschien te moeten lezen dat verzoeker dit standpunt niet betwist, moet verzoeker dan ook een en ander rechtzetten. Maar meteen is dit ook een illustratie van de onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij te werk gaat en zich blijkbaar ergert aan standpunten, die althans niet door verzoeker werden ingenomen en die verwerende partij blijkbaar wenst te lezen om op die manier even te kunnen ventileren:

- "Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene ...".

In het vonnis van de SURB staat "2.7. Ter zitting verlenen zowel de gevangenisdirectie als het openbaar ministerie een negatief advies met betrekking tot het huidig verzoek van de heer B. (...). Zij verwijzen hiervoor naar een precair verblijfsrecht voor het Belgisch grondgebied en naar de implicatie daarvan op de legale reclasseringsperspectieven voor de heer B. (...)".

Mogelijks behoort dit tot de standaardterminologie van verwerende partij maar in het vonnis wordt gesproken over 'een precair verblijfsrecht' niet over een 'illegaal verblijf'. En dit precair verblijfsrecht – of hoe verwerende partij het zelf dan ook noemt – gebaseerd op een bijlage 19ter laat verzoeker toe te werken. Valt dit precair recht weg dan stopt ook de tewerkstelling en dan is er geen reclasseringsplan en zal verzoeker in principe verder in de gevangenis tot strafeinde doorbrengen.

Mogelijks – althans zo leest verzoeker dat in commentaar van verwerende partij – meent verweerder dat het eigenlijk niet zou mogen dat iemand zonder recht op verblijf, zomaar (zelfs onder voorwaarden) de gevangenis mag verlaten onder een of andere strafuitvoeringsmodaliteit.

Verwerende partij staat – beter gezegd stond – niet alleen met dat standpunt. Door de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie¹ werd een bijkomende grondvoorwaarde ingevoerd: in een nieuw artikel 20 Strafwet werd toen bepaald dat de uitgaansvergunning niet konden worden toegekend wanneer op grond van een advies van Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in België. Dezelfde regel gold trouwens voor alle andere strafuitvoeringsmodaliteiten met inbegrip van het penitentiair verlop en de onderbreking van de strafuitvoering. Deze bepaling werd evenwel vernietigd door het Grondwettelijk Hof op grond dat het bij voorbaat uitsluiten van de mogelijkheid om in het licht van de concrete omstandigheden te onderzoeken of een gevraagde strafuitvoeringsmodaliteit moet worden geweigerd omwille van de verblijfsstatus een onevenredige maatregel van de wetgever is (GwH 21 december 2017, nr. 148/2017). Voor een toepassing in die zin: Cass. 16 april 2024, nr. 24.00444.N)

- "Verbod om van woonst te veranderen": dat staat niet in het vonnis, er staat 'verbod om van woonst en dagbesteding te veranderen zonder voorafgaand overleg met de justitieassistent'. Er is dus geen verbod om van woonst te veranderen, wel om dit te zonder overleg te doen.

- "Verbod om niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België te mogen verlaten": dat staat ook niet in het vonnis. Er staat 'verbod om jaarlijks langer dan 21 dagen naar het buitenland te reizen zonder toestemming van de SURB en steeds de justitieassistent in te lichten over de dag van vertrek en terugkeer'.

- "De SURB zal opnieuw moeten beslissen over de op te leggen voorwaarden nu aan de betrokkene het verblijfsrecht opnieuw geweigerd wordt".

Blijkbaar erkent verwerende partij dat er nu toch – minstens op het ogenblik van de SURB en toekenning van de VI een verblijfsrecht was op basis van de bijlage 19ter. Voor het overige zal de SURB niet moeten beslissen over de bijzondere voorwaarden. Deze komen er pas wanneer een strafuitvoeringsmodaliteit toegekend wordt. Wanneer verzoeker zijn verblijfsrecht ingetrokken is zal hij geen volwaardig reclasseringsplan meer kunnen voorleggen en zal zijn verzoek ongegrond zijn. Bijzondere voorwaarden kunnen daar niet aan verhelpen.

10. Verwerende partij vervolgt met:

"Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde".

Dit is exact wat verwerende partij ook reeds in de voorafgaande aanvraag gevolgd door weigering stelde.

Prima facie logisch maar bij nader toezien toch niet. Sedert de vorige weigering (24.08.2023) zijn we ondertussen meer dan een jaar verder. Aangezien verwerende partij dient te oordelen over het actueel karakter van het gevaar (zie infra) zou men toch mogen verwachten dat verwerende partij dit gegeven minstens in haar risicotaxatie betreft. Wat verwerende partij niet doet, alsof dat niet relevant is.

Er is trouwens geen ernstige risicotaxatie gebeurd. Verzoeker komt hier verder op terug.

11. Vervolgens gaat verwerende partij, conform art. 43, § 2 Vreemdelingenwet over tot een bespreking van de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economisch situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.3. Standpunt verzoeker

a. Facultatief karakter van de weigering

12. Verzoeker wenst vooraf op te merken dat de weigering een facultatief karakter heeft.

Artikel 43 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde het verblijf van verzoeker kan weigeren.

Verwerende partij laat na – en schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting – aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering.

Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 Wet 15.12.1980 dat daaruit 'per definitie' volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden. Het voldoen aan de bepalingen van artikel 43 § 2 en artikel 45 Wet 15.12.1980 is een noodzakelijke voorwaarde opdat de weigering – indien ze wordt genomen - rechtsgeldig zou zijn, maar indien daaraan voldaan is - zoals verwerende partij tracht aan te tonen – volgt hieruit niet automatisch een weigering. Dat is juist het facultatief karakter.

Daartoe zal verwerende partij moeten aantonen waarom de weigering toch genomen werd.

b. M.b.t. de overwegingen die geleid hebben tot de bestreden beslissing

13. Verwerende partij lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op. Beter gezegd verwerende partij herneemt uitgebreid de feiten die ten gronde liggen van de opsluiting en die zich beperken tot één feit daterend van 2016.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling. Zoals hiervoor gezegd, dat is juist het facultatief karakter.

Wel kan de overheid verwijzen naar de veroordeling – wat de verwerende partij in deze dan ook zeer uitgebreid doet – indien de omstandigheden die tot een of meerdere veroordelingen hebben geleid, wijzen op het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

13bis. In de nota met opmerkingen stelt verweerder:

"In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is het geenszins zo dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich uitsluitend gesteund heeft op de veroordeling die verzoekende heeft opgelopen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd eveneens verwezen naar de aard van de feiten (poging tot moord), de ernst en de impact ervan op de samenleving (een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de afwezigheid van respect voor andermans leven en de rechtstreekse bedreiging voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking), het feit dat verzoekende partij koelbloedig te werk ging en dat uit de verdere analyse blijkt dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid en dat hij een verlaagde frustratiedrempel heeft waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden.

De kritiek van verzoekende partij als dat enkel en alleen verwezen wordt naar zijn gerechtelijk verleden kan dan ook geenszins gevolgd worden".

Verzoeker wenst hier als volgt bij synthesesamenvatting op te repliceren.

Verzoeker begrijpt niet dat verweerder maar blijft beweren niet uitsluitend gesteund te hebben op de opgelopen veroordeling.

De door verweerder vermelde 'andere' elementen waarmee verweerder rekening gehouden heeft zijn elementen die de strafrechter naar voor bracht om de strafmaat te motiveren. Het zijn geen gevolgen van de veroordeling, het zijn elementen om de straf te bepalen.

Verwerende partij voegt dan ook zelf niets toe.

Bovendien illustreert dit nog maar eens, dat verweerder nalaat de actualiteit van het gevaar te onderzoeken en blijft steken bij de feiten en omstandigheden – ook wat de persoonlijkheid van de verzoeker betreft – op het moment van de feiten.

Het syllogisme van verweerder lijkt te zijn: verzoeker werd veroordeeld. Uit die veroordeling blijkt dat hij geen respect toonde voor anderen (...). Bijgevolg is hij een gevaar voor de openbare orde. Het syllogisme dient uiteraard omgekeerd worden: omwille van de aard der feiten en andere elementen werd hij veroordeeld. Verweerder blijft dan ook enkel en alleen maar steunen op de veroordeling.

Dit verweer van verweerder kan niet gevolgd worden.

14. Volgens verwerende partij is er sprake van “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast”

Verzoeker is de mening toegedaan dat dit standpunt onvoldoende gemotiveerd is en ten dele zelfs berust op onjuiste aannames en bijgevolg de verwerende partij ook onzorgvuldig te werk is gegaan.

Een daarvan is de overweging (aangezien het een ‘overweging’ is betekent dat verwerende partij deze mee gehanteerd heeft in haar besluitvorming)

“Overwegende dat betrokkene sedert 15/12.2016 onafgebroken opgesloten zit in de gevangenis zonder enige uitgangspersmissie”.

Verzoeker verwijst naar het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank Brussel, strafuitvoeringsrechtbank van 30.06.2023 (stuk 3) waaruit duidelijk blijkt dat hij wel degelijk de gevangenis heeft (mogen) verlaten:

“De heer B. (...) kon op 20 maart 2023 de gevangenis opnieuw verlaten met het oog op het verder doorlopen van de intakeprocedure bij het CGG (...) voor de aanpak van de beschreven behandelpunten. Op 17 april 2023 werd hij er weerhouden voor de opstart van een forensische begeleiding en op 3 mei 2023 vond er een eerste begeleidingsgesprek plaats”.

De SURB kende hem bovendien een elektronisch toezicht toe dat inging op 27 juli 2023 en inhoudt dat hij sindsdien zich onafgebroken bij zijn gezin verblijft en tewerkgesteld is via een VDAB contract. Bij vonnis van 29.03.2024 – waarnaar verwerende partij ook verwijst – werd hem de voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Voor alle duidelijk: verzoeker zegt niet dat omwille van de toekenning van de VI verwerende partij de aanvraag niet mag weigeren. Maar die weigering moet wel zorgvuldig gebeuren en gemotiveerd zijn.

15. Verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht door onder meer niet te duiden waarin nu precies dat actueel karakter blijkt.

Eveneens dient vastgesteld dat de risicotaxatie van verwerende partij niet ernstig genomen worden, meer zelfs, onbestaande is:

“Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven, mag er aangenomen worden dat betrokken nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, § 1, 2° Vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om renden van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde”.

In dit kader verwijst verzoeker naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12:

“Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluiten op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat”. (eigen onderstreping)

Verzoeker citeert hierna het advies van de directeur n.a.v. het verzoek van verzoeker tot voorwaardelijke invrijheidstelling (stuk 2) (advies dat leidde tot het vonnis SURB van 29.03.2024.

“2. Het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten Betrokkene boet één veroordeling uit. Hij werd veroordeeld tot 9 jaar gevangenisstraf wegens poging moord op de toenmalige verhuurder van het pand waarin hij een bakkerij wou openen. Huidige feiten betreffen de eerste correctionele veroordeling van

betrokkene. Hij was toen 33 jaar oud. Betrokkene pleegde zijn feiten bewust op een persoon waarop hij door geschillen gefixeerd was. Met uitzondering van deze feiten is betrokkene niet gekend voor impulsief en/of agressief gedrag. Uit het persoonlijkheidsonderzoek van de PSD blijkt betrokkene een man die voldoende in staat is zijn gedrag te plannen en te organiseren. Zijn detentiedrag is correct. Anderzijds blijkt er sprake van een verhoogde narcistische gevoeligheid die, in combinatie met een verlaagde frustratietolerantie, de kans op acting-out gedrag verhoogt en wat mogelijks tot de feiten zou hebben geleid. Om tegemoet te komen aan deze behandelnoten lijkt een forensische begeleiding bij een CGG aangewezen. Deze begeleiding is inmiddels geruime tijd lopend en kent, voor zover geweten, een correct verloop.

3. Het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen

We weerhouden hiertoe geen onmiddellijke of concrete aanwijzingen. De PSD weerhoudt bij betrokkene berouw t.a.v. het slachtoffer en er wordt geen rancune t.a.v. het slachtoffer weerhouden.”

16. Uw Raad bevestigde reeds dat er een onderzoek dient te gebeuren naar de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving en dat door dit niet te doen verweerder niet correct gehandeld heeft (RvV nr. 268.400, 16 februari 2022).

In, het arrest nr. 284 942 van 16 februari 2023, stelde uw Raad:

“2.10. Het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers, vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan worden beperkt in de volgende gevallen, voorzien in artikel 43 van dezelfde wet:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.11. Blijkens deze bepaling kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd. Overeenkomstig artikel 45 van de Vreemdelingenwet moet het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C- 33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). De Raad is verplicht zich hieraan te houden en kan dit niet negeren op grond van het verweer in de nota met opmerkingen dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn is omgezet in nationale wetgeving” (eigen onderstreping)

In casu is verwerende partij in gebreke gebleven te onderzoeken of betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dit klemmt nog meer omdat de feiten dateren van 2016, dat verzoeker ondertussen een begeleidingsprogramma gevolgd en afgerond heeft, dat verzoeker sedert 2023 reeds ‘terug in de maatschappij’ is. Verwerende partij toont op geen enkele manier aan dat verzoeker door deze oude feiten nu, anno 2024, nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

17. Ook wordt geen toets gedaan naar het risico op recidive.

Risicotaxatie of risico-evaluatie is geen evidente kwestie. Zo is in de forensische diagnostiek de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een veroordeelde in de toekomst opnieuw misdrijven zal plegen of met andere woorden het taxeren van de kans op terugval in delictueel gedrag een uiterst moeilijke opdracht.

Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feitenuit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op hervat zal bestaan. In het kader van de strafuitvoering is er een psychosociaal verslag van de psychosociale dienst dat in de praktijk een belangrijke informatiebron is.

Het volstaat niet, zoals verwerende partij het doet, 'aan te nemen' dat er een kans op recidive bestaat. Nagegaan moet worden of deze kans vandaag reëel is. De redenering van de verwerende partij is de typische redenering dat de pleger van een misdrijf een "homo economicus" is die slechts besluit tot het plegen van het misdrijf na een zorgvuldige analyse van kosten en baten; m.a.w. meestal een fictie⁷. Verzoeker verwijst naar wat hiervoor gesteld werd in de Mededeling van de Commissie (randnr. 15).

Met andere woorden, noch de psychosociale dienst, noch de aangestelde gerechtsdeskundige stellen juist het omgekeerde van hetgeen verwerende partij beweert. Verzoeker zou dan ook graag beschikken over het 'onderzoek' dat geleid heeft tot de stelling van verwerende partij. Mogelijks beschikt verwerende partij over andere taxatiemodellen dan de psychosociale dienst en gerechtsdeskundige. In het administratief dossier is in ieder geval hieromtrent niets terug te vinden, zodat moet uitgegaan worden van de opvatting van de behandelende verwerende partij, zonder duiding omtrent haar expertise op dit gebied. Van een zorgvuldige overheid mag iets anders verwacht worden.

17bis. In de nota met opmerkingen stelt verweerder:

"Verzoeker stelt vervolgens dat het haar niet duidelijk is op basis waarvan door de gemachtigde van de Staatssecretaris een risicotaxatie werd uitvoerd en hoe tot de conclusie werd gekomen dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Verweerder herhaalt dat de in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd om te besluiten dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving".

Bij synthesesamenvatting wil verzoeker opmerken dit standpunt niet te volgen. Verzoeker moet vaststellen dat verweerder zelf toegeeft niets anders te hebben gedaan dan de elementen die de rechter in aanmerking nam om de strafmaat te bepalen 8 jaar later (feiten 2016 – datum arrest is niet terzake) nog steeds als actueel beschouwd. En dan nog maar eens volop citeren uit het arrest. Hoe kan men nog ernstig volhouden niet uitsluitend te steunen op het arrest?

In de nota met opmerkingen stelt verweerder verder:

"Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich wel degelijk heeft laten leiden door de info in het dossier en dat expliciet verwezen wordt naar het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. D. V. (...). Het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank tot een andere beslissing kwam, doet hieraan geen afbreuk."

Verzoeker stelt bij synthesesamenvatting hieromtrent het volgende.

Rekening gehouden met verslag van dr. D. V. (...). Inderdaad dat werd vermeld. Een verslag opgesteld in2016. En dat zou dan moet gelden om vandaag in 2024 de actualiteit van de dreiging na te gaan.

Alle ernst in dit betoog van verweerder is echt zoek.

In de nota met opmerkingen vervolgt verweerder als volgt:

"Verweerder verduidelijkt dat een straf 'een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf' (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, 1, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader

Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Enkel voor daders die ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank zijn gesteld (quod non in casu), geldt dat de maatschappij verdere bescherming kan genieten.

Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, en alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag.

Bovenal gaat verzoeker voorbij aan de autonome bevoegdheid van de Staatssecretaris die conform art. 1 van de Vreemdelingenwet "bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Staatssecretaris niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Staatssecretaris beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet."

Bij synthesememorie wenst verzoeker als volgt op te merken.

Naast een – voorbijgestreefd – theoretisch betoog door verweerder over de functie van de straf is, zo leest verzoeker het althans, de essentie van dit betoog dat strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering niet garanderen dat de dader einde staf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt en dat de Staatssecretaris niet gebonden is bij het nemen van beslissingen in het kader van het Vreemdelingencontentieux door het beleid van de Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak.

Vooreerst even over de functie van de straf. De verduidelijking dat de straf 'een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf' is voorbijgestreefd. De verwijzing door verwerende partij naar een arrest van het Hof van Cassatie van 1924 zou al een belletje moeten doen rinkelen dat misschien wel eens nuttig kon zijn na te kijken of het standpunt van 1924 vandaag nog wel geldt. Blijkbaar heeft verweerder dit niet gedaan. Idem voor de verwijzing naar de rechtsleer daterend van 2004. We zijn respectievelijk 100 jaar en 20 jaar later.

Hoewel deze uiteenzetting door verweerder niet onmiddellijk relevant lijkt voor verzoeker, wil verzoeker er toch op antwoorden 'for the sake of the argument'.

Deze opvatting over de rol van de straf stamt dus uit een lang vervlogen tijdperk. Het nieuwe Strafwetboek heeft met anachronisme dan ook rekening gehouden en ervoor gekozen om niet langer in te zetten op de vergelding als een van de doelstellingen van de straf (Parl.St Kamer 2023-2024, nr. 55-3374/004, 15; art. 27 nieuw Sw.) Dat het nieuw Sw. nog niet van toepassing is, is ter zake niet relevant. Het is duidelijk dat dergelijke inzichten die erin gecodificeerd worden reeds bestonden van daarvoor.

Het is een boeiende discussie waartoe verweerder uitnodigt maar het kader van het verzoekschrift overschrijdt. Het voorgaande toch maar om te vermijden dat verweerder in de toekomst nog maar eens het anachronisme boven water komt. Voor alle duidelijkheid art. 27 nieuw Strafwetboek is de leedtoevoeging geen doelstelling meer.

Verzoeker kan verweerder wel volgen dat strafuitvoering – bedoeld wordt einde straf – geen garantie is om niet langer een gevaar voor de maatschappij te vormen.

En inderdaad, die garantie kan niet geboden worden. Evenmin als de garantie kan geboden worden dat een nog niet veroordeelde persoon nooit geen misdrijf zal plegen.

Maar het is juist hier dat het schoentje knelt. Wat moet aangetoond worden is het bestaan van een actueel risico. Zich baseren op een onderzoek van 2016, dat werd geactualiseerd door de PSD maar dat blijkbaar niet standpunt van verweerder dient door dan in algemene termen te stellen dat er nog altijd een gevaar is, is gewoonweg niet ernstig.

Verzoeker wacht nog steeds (ook in de vorige aanvragen werd die vraag al gesteld) naar een concreet, geïndividualiseerd onderzoek waarom verzoeker vandaag een actueel gevaar zou vormen.

Het enige antwoord van verweerder is putten uit de overwegingen van de rechter. Daar waar verweerder – overigens juridisch correct – stelt dat hij geen uitstaan heeft met rechterlijke beslissingen en autonoom kan optreden – moet toch vastgesteld worden dat wanneer het verweerder past hij graag gebruik maakt van de veroordeling. Inderdaad, iets anders heeft verweerder niet naar voor gebracht.

Dat verweerder niet gebonden is door beslissingen van de rechterlijke macht heeft verzoeker nooit betwist. Dat verweerder autonoom beslist of er al dan niet sprake is van een reëel, voldoende ernstig en actueel gevaar ook.

Maar die beoordeling moet wel op iets gebaseerd zijn. Verzoeker heeft het al tot in de treure herhaald: de basis die verweerder aanhaalt put uitsluitend uit het veroordelend arrest. Verweerder doet zelfs geen moeite om de vaststellingen omtrent recidive en persoonlijkheid, die thans na 8 jaar na de feiten duidelijk anders zijn

dan die van 'toen' te ontkrachten of zelfs maar rekening mee te houden Niets van dit alles. Wanneer dit volstaat als motivering dan lijkt het erop dat de motiveringsverplichting is uitgehold door de stelling van verweerder, dat ze eigenlijk met niets moeten rekening houden. Uiteraard wel, beginselen van behoorlijk bestuur bijvoorbeeld. Quod non in casu.

18. Dat de administratieve overheid een ander referentiekader kan en mag hanteren is verzoeker bekend. Maar verzoeker kent dit referentiekader niet, het blijkt ook niet uit het dossier. Het gaat immers omtrent het actueel risico dat verzoeker vormt. Dit kan niet afgedaan worden met 'gevaar voor openbare orde' zonder dat verzoeker daaromtrent enig 'onderzoek' door verwerende partij heeft ondergaan.

Meer nog, dergelijke redenering ontnemt verzoeker elk uitzicht op integratie vergelijkbaar met de onmogelijkheid om levenslang veroordeelden een uitzicht te geven (vgl. EHRM nr 37928/20 van 09.05.2023, *Horion c. België*) en vormt aldus een schending van artikel 3 EVRM.

Zoals hiervoor reeds toegelicht strafuitvoeringsmodaliteiten zoals ET en VI vereisen een reclasseringsplan waarbij tewerkstelling een noodzakelijk aspect is. Zonder verblijfrecht (weze het precair) kan er geen tewerkstelling zijn.

Dat de SURB een andere finaliteit heeft dan verwerende partij spreekt voor zich. Maar verwerende partij lijkt die finaliteit niet goed te begrijpen. De finaliteit is uiteindelijk een veroordeelde terug 'op veilige' wijze in de maatschappij te brengen. Dit gebeurt geleidelijk onder tijds- en grondvoorwaarden. Een daarvan is een integratieplan. Binnen dat integratieplan is werkgelegenheid een kernpunt.

De weigering van verblijf betekent niet meer of niet minder de totale ontzegging van enige mogelijkheid tot begeleide terugkeer naar de maatschappij én beperkt de mogelijkheden van de verwerende partij niet om bijvoorbeeld bij nakend strafeinde de nodige bevelen af te leveren met het oog op verwijdering.

De verschillende finaliteit van de uitvoerende macht en rechtelijke macht verhindert volgens verzoeker verwerende partij niet de gevolgen van haar beslissing in te schatten. Naar het recht of gezins- en familielevens betekent dit koudweg dat de gezinsrelaties terug zullen moeten gebeuren vanuit de gevangenis, minstens tot strafeinde.

19. Besluitend kan gesteld worden dat de verwerende partij de actuele bedreiging louter met een stijlformule motiveert, beter gezegd dus niet motiveert.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, *Calfa*, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (*Commissie vs. Spanje*), overweging 44)".

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene *hic et nunc* van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (RvV. n° 41.811 van 19 april 2010).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 24).

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst⁸. Dit laatste is thans het geval. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing⁹¹⁰. In concreto betekent dit dat verwerende partij zijn, risicotaxatie dient uit te voeren op basis van het tijdsverloop na de feiten en van de huidige gedragingen van verzoeker.

Dit is niet gebeurd.

c. Inzake de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong (art. 43 § 2 Wet 15.12.1980)

20. Het standpunt van verwerende partij is dat omwille van het gevaar voor de openbare orde het familiale en persoonlijke belang daaraan ondergeschikt is.

Verwerende partij verwijst daarbij naar het arrest van Uw Raad nr. 41987 van 22.04.2010 dat stelt dat uit artikel 8 EVRM blijkt dat dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig om bepaalde doelstelling, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uw Raad oordeelde in het arrest RvV nr. 208 378 van 29 augustus 2018 als volgt:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen en ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

De Raad kan de verweerder dan ook volgen waar hij in de nota met opmerkingen betoogt dat het “voegen bij” niet inhoudt dat de ouder op hetzelfde adres dient samen te wonen met het Belgisch minderjarige kind, doch dat er wel sprake moet zijn van een minimum aan relatie tussen beiden. De verweerder stipt, in het licht van hetgeen voorafgaat, ook terecht aan dat op zich geen voorwaarde aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet wordt toegevoegd, doch dat hieraan in tegendeel een redelijke invulling wordt gegeven, door bij gebrek aan samenwoning te vereisen dat een affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen ouder en minderjarig kind. De Raad dient echter de verzoeker bij te treden waar hij te kennen geeft dat het in casu kennelijk onredelijk is om voor het bestaan van de vereiste affectieve banden voorop te stellen dat hij zeer actief betrokken moet zijn bij de levens van zijn minderjarige kinderen. Zoals het EHRM reeds heeft geoordeeld vormt immers noch de scheiding tussen de ouders van minderjarige kinderen, noch in casu, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden, een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat vast te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven door te oordelen dat de er met betrekking tot de affectieve band niet gesteld kan worden dat de verzoeker zeer actief betrokken is in de levens van de kinderen. “

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 van het EVRM, is dan ook aangetoond.”

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in casu ook onredelijke eisen stelt aan het begrip affectieve banden.

In het arrest RvV 262 571 van 19 oktober 2021 stelde uw Raad

“Verweerder kan trouwens ook bezwaarlijk worden bijgetreden in zijn standpunt dat het gegeven van een (tijdelijk) verblijf in de gevangenis op zich reeds maakt dat er geen gezinsleven is. Immers, hiervoor is niet steeds een samenwoning vereist, zodat eerder moet worden gekeken naar de effectieve gezinsbanden. Ook het gegeven dat verzoeker nog geen aanvraag tot gezinshereniging indiende, betekent nog niet dat er geen effectief gezinsleven”

21. Verder blaast verwerende partij warm en koud tegelijk.0.

Eenzijds wordt erkend dat er een gezinsleven is ("niettegenstaande dat betrokkene de afgelopen jaren in de gevangenis op regelmatige tijdstippen contacten had met de echtgenote en kind (...)") om dan vervolgens te stellen : "bovendien kan er niet worden gesteld dat er de afgelopen jaren sprake was van een affectief beleefde gezinscel. Gezien de jarenlange scheiding tussen betrokkene met zijn kind, kan niet gesteld worden dat hij de daadwerkelijke zorg voor het kind opnam.

Verzoeker verwijst naar de hoger vermelde rechtspraak en moet vaststellen dat verwerende partij niettegenstaande die rechtspraak hier blijkbaar geen rekening mee houdt.

22. Verwerende partij wijst er ook op dat verzoeker ondertussen vader is geworden van een kindje geboren op 15.10.202, een gegeven dat ook in aanmerking genomen werd om het gezinsleven te beoordelen. Het standpunt daaromtrent van verwerende partij is dat het feit dat het kindje in België geboren werd "op zichzelf geen reden is om aan te nemen dat het zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel in een derde land. Het kind is bovendien nog niet leerplichtig. Het is nog erg jong om zich in nabijheid van de moeder aan te passen aan een nieuwe leefomgeving."

Deze redengeving overtuigt niet. Het lijkt verzoeker nogal voor de hand liggend dat er een verschil is tussen de referentiepersoon waarvoor de hereniging gevraagd werd en een tijd de dagelijkse aanwezigheid van verzoeker heeft moeten ontberen, en een kind dat geboren en opgegroeid is met de aanwezigheid van verzoeker. Meer zelfs, verwerende partij stelt impliciet maar wel duidelijk, dat eigenlijk het gezin het best terugkeert naar het land van herkomst van verzoeker of een ander derde land. In het licht van het hoger belang van het kind is deze redenring moeilijk te begrijpen.

Los daarvan, heeft verwerende partij hiermee ook al duidelijk blijk gegeven zijn haar toekomstige intenties.

Wat het familiale leven betreft wordt nog maar eens herhaald dat verzoeker de gevangenis niet heeft verlaten, wat onjuist is (zie supra).

Wat het argument betreft dat de echtgenote van verzoeker "wel in staat is haar plan te trekken" (zo komt het erop neer), is dit niet gesteund op enig onderzoek. Het is – nog maar eens – een veronderstelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Ook de overige beschouwingen zijn identiek aan deze in de beslissing van 2022 en 2023. Ook hier doet verwerende partij geen enkele poging tot actualisering.

23. Artikel 8 EVRM houdt niet alleen een negatieve verplichting in voor de Staat om zich te onthouden zich willekeurig in te mengen maar ook een positieve verplichting tot het nemen van maatregelen die de ongehinderde uitoefening van het recht waarborgen.

Het recht is evenwel niet absoluut wat betekent dat inmengingen door de overheid op de uitoefening van dit recht zijn toegestaan. Om te kunnen spreken van een inmenging en niet van een schending moet voldaan worden aan de voorwaarden van art. 8 2de lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

23bis. Met betrekking tot artikel 8 EVRM stelt verweerder in de nota met opmerkingen stelt verweerder dan art. 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

Verweerder merkt ook op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker zal gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten.

Bij synthesesmemorie merkt verzoeker op dat in se juist is. Maar men kan toch het zonlicht niet ontkennen. Dat verzoeker moest weten waaraan hij begon, wat de gevolgen daarvan waren, enz. zijn elementen die handelen over de verzoeker. Het kind (ondertussen kinderen) hebben daar geen uitstaen mee.

24. Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending van artikel 8 EVRM en van het Verdrag inzake de rechten van het kind d.d. 20.11.1989 voorligt.

Dit verdrag bepaalt in artikel 3.1

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Artikel 9.1. bepaalt:

De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind".

Artikel 18.1 bepaalt:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerst zorg."

Dit is duidelijk: gezamenlijk opvoeding – wat niet lukt op afstand – en eerste belang van het kind.

De redengeving hieromtrent door de verwerende partij is laconiek te noemen: verzoeker is in de gevangenis dus kan hij niet doen wat van een ouder verwacht wordt én hij had maar geen misdrijven moeten plegen.

ergelijke motivatie miskent de redenen waarom iemand overgaat tot het plegen van misdrijven. Daarmee worden die misdrijven uiteraard niet goed gepraat maar de criminologie leert dat het toch wel iets complexer is dan 'eigen schuld dikke bult'. Blijkbaar is dit de verwerende partij ontgaan.

In die redenering is het onmogelijk om ooit een gezinsrelatie te hebben zoals de verwerende partij die graag ziet, zonder rekening te houden met de detentiecontext. Een zorgvuldige overheid dient uiteraard rekening te houden met wat kan en wat niet kan en in concreto oordelen gelet op de (detentie)omstandigheden en niet vanuit een abstract ideaal beeld.

25. Verzoeker verwijst tot slot naar de rechtspraak van Uw Raad onder meer in het arrest van 31.01.2020 nr. 232.199. In het arrest nr 238.866 van 23.07.2020 van Uw Raad betreffende de vernietigde bijlage 20 werd reeds gesteld dat:

"3.6. Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 8.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen van de minderjarige Belg of zich bij hem voegen" en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. (...) "Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. In deze zin kan de verzoekende partij dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat in de rechtspraak het criterium van de feitelijke gezinscel wordt gehanteerd, dat samenwonen daarbij strikt genomen niet vereist is en dat het bewijs volstaat van "affectieve en/of financiële banden". (...) "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli

2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland,

§ 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)" (...) "Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60)." (...) ' De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. De partijen betwisten dit niet, meer noa: ze verwijzen in het verzoekschrift en de verweernota naar de bovengenoemde rechtspraak. Het is aldus van belang in concreto te kijken naar de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd om te beoordelen of de verwerende partij redelijkerwijs kon oordelen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met haar kind, zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind en haar rol als vader daadwerkelijk opneemt en of de verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom dit uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid."

Zie in dezelfde zin: RvV 256.807 van 18 juni 2021.

Ook wat de economische situatie betreft doet de redengeving de wenkbrauwen fronsen: het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er zijn nochtans werkgevers zoals in casu het geval is, die dit wel doen.

Maar, los daarvan, een weigering van recht op verblijf door verwerende partij maakt een inschakeling op de arbeidsmarkt niet moeilijk maar gewoon onmogelijk. Men kan moeilijk een argument putten uit de toestand die verwerende partij zelf in het leven heeft geroepen.

De beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familie moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

De maatregel moet geschikt zijn om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en mag niet verder gaan dan nodig is om dit te bereiken.

Bij die beoordeling moet de dreiging die uitgaat van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de belangen van de vreemdeling, zoals zijn recht op privé- en gezinsleven. De overheid moet daarom nagaan of andere maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn.

Bij de beoordeling is het belangrijk dat naarmate de burger van de Unie en de leden van zijn gezin in een lidstaat sterker zijn geïntegreerd, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten groter zijn. Dit is hier duidelijk het geval.

Er is dan ook sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 43, § 1 *iuncto* artikel 45 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.2. De verzoekende partij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgisch minderjarig kind B.M., geboren in juni 2016, van wie niet blijkt dat het reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. De verzoekende partij beriep zich met andere woorden op artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

“§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

De aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald om redenen van openbare orde. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stellen in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Uit de voorgaande wetsbepalingen blijkt dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De gemachtigde zal bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval moeten beoordelen, en hierbij het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat het bestuur dus toe het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat het familielid van de burger van de Unie door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In casu dient te worden onderzocht of de verzoekende partij aantoonde of op een onzorgvuldige en onredelijke wijze werd besloten dat zij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.2.3. Verzoekende partij wordt bijgetreden dat gelet op het woord “kan” in artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet (hierboven geciteerd) de verwerende partij de mogelijkheid heeft om het verblijf van de familieleden van Unieburgers te weigeren om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. De verwerende partij beschikt dan ook over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om al dan niet het verblijf van de familieleden van Unieburgers te weigeren om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel gemotiveerd waarom de verwerende partij in het geval van verzoekende partij besloten heeft om in haar geval gebruik te maken van de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag te weigeren omwille van redenen van openbare orde. Zo motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing in dit verband als volgt:

“Betrokkene had reeds een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen op 21.10.2012, en werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 25.11.2013. Deze verblijfsvergunning bekwam hij op basis van een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote B. B. (...) (RR. xxx). Op 15.12.2016 werd betrokkene opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot moord. Op 17.05.2018 werd hij door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan poging tot opzettelijke doding met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Dit feit pleegde hij op 13.12.2016. Uiteindelijk werd zijn verblijfsrecht beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 29.11.2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RVV in zijn arrest nr. 218 681 van 22.03.2019.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid waardoor het verblijf ongewenst is.

Overwegende dat betrokkene in de periode 15.12.2016 – 27.07.2023 onafgebroken opgesloten zat in de gevangenis zonder enige uitgangspersmissie. Van 27.07.2023 tot 04.04.2024 stond betrokkene onder elektronisch toezicht. Sinds 04.04.2024 werd betrokkene voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Overwegende dat de ernst van de feiten van openbare orde te lezen zijn in het arrest van het Hof van Beroep dd. 17.05.2018 waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en het slachtoffer een gerechtelijke procedure werd gevoerd die finaal eindigde in een vonnis van de vrederechter en waarbij de bewuste handelshuur die voorheen tussen betrokkene en het slachtoffer was afgesloten, rechterlijk ontbonden werd per 30 september 2016. Er werd betrokkene op 19 oktober 2016 een bevel tot ontruiming betekend. Voor zijn slachtoffer was het een uitgemaakte zaak. Er waren te veel problemen geweest met de wijze waarop betrokkene in het handelspand tewerk was gegaan en daarenboven had hij een belangwekkende huurachterstal opgelopen. Het verschuldigd bedrag was opgelopen tot ongeveer 10.875 euro. Op 13 december 2016 begaf betrokkene zich naar de woning van zijn slachtoffer. Een getuige merkte hem aldaar op om 8.00 uur 's morgens en zag hem omstreeks 16.30 uur terug aan de woning. Blijkbaar was betrokkene al de ganse dag bezig met hetgeen hij zijn slachtoffer ging aandoen. Bovendien had hij, naar eigen zeggen, het bewuste wapen bij zijn eerste aanwezigheid aldaar nog niet bij.

Betrokkene heeft duidelijk kunnen nadenken en hij is in de late namiddag, zijn plan verder uitwerkend, terug gegaan en ditmaal was hij voorzien van een hakbijl als wapen. Zijn slachtoffer is die avond aan zijn woning aangekomen omstreeks 19.50 uur zodat vaststaat dat betrokkene nog gedurende meer dan drie uren in zijn camionette, gewapend met een hakbijl, ter plaatse is blijven wachten tot de komst van zijn slachtoffer. Bij zijn

aankomst is betrokkene onmiddellijk uit zijn voertuig gesprongen, de hakbijl in de hand en heeft hij, zonder meer, zijn slachtoffer langs achteren beslopen en vervolgens op het hoofd van het slachtoffer ingebeukt. Betrokkene viseerde duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. Het meegenomen en gebruikte wapen, een hakbijl/slagersbijl, is imposant en is een wapen dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen aan het hoofd waren potentieel dodelijk. Er was een hersenletsel toegebracht en de situatie waarbij een persoon risico loopt op epileptische aanvallen was wel degelijk een potentieel levensgevaarlijke situatie. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en lag in coma. Al de voormelde medische vaststellingen, gecombineerd met de aard van het gebruikte wapen, de wijze waarop de aanval langs achteren werd ingezet en uitgevoerd alsook dat het hoofd van het slachtoffer gevisieerd werd, tonen zonder de minste twijfel aan dat betrokkene wel degelijk de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Er was duidelijk een tijdsverloop tussen zijn beslissing en de werkelijke uitvoering en de beslissing daartoe was duidelijk overwogen en definitief. In die tussentijd heeft hij die beslissing niet meer veranderd.

Verder staat in het arrest te lezen dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid zoals die naar voren komt in het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. D. V. (...). Er werd gesteld dat hij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende. Hij vertoont een verlaagde frustratiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Er was een rechterlijke definitieve beslissing en hij diende het handelspand te verlaten. Hij bleef klagen over de toestand en hij bleef zich verongelijkt voelen. Gekrenkt voelend nam hij duidelijk en weloverwogen de beslissing om zijn slachtoffer te doden met de hakbijl. Het feit dat betrokkene zich verongelijkt voelde is mogelijk doch is geen enkel excuus voor het gepleegde gruwelijke feit.

Overwegende dat uit het gepleegde feit blijkt dat betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De zwaarte van de gevangenisstraf, namelijk 9 jaar, vormt onmiskenbaar een duidelijke indicatie dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid.

Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, gelet zijn gevaarlijke ingesteldheid. Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 staat te lezen dat de rechtbank, hoewel zij overging tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van betrokkene, een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene, bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen of niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België mogen verlaten, betekent niet dat onze dienst deze beslissing niet zou mogen nemen. Het is immers aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of iemand aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat iemand verblijfsrecht zou moeten krijgen, om de voorwaarden te kunnen naleven. De strafuitvoeringsrechtbank zal opnieuw moeten beslissen over de op te leggen voorwaarden, nu aan betrokkene het verblijfsrecht opnieuw geweigerd wordt.

Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde."

Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde niet louter omwille van redenen van openbare orde het verblijf als familielid van een (statische) Unieburger op automatische wijze heeft geweigerd. Hij heeft ook beoordeeld of het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar inhoudt voor de openbare orde. Na afweging van alle elementen die het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van verzoekende partij kenmerken, waarbij hij oog heeft gehad voor de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, en oog heeft gehad voor de fundamentele belangen van de Belgische samenleving, is hij tot de conclusie gekomen dat het aangewezen was het verblijfsrecht te weigeren.

3.2.4. Het kernpunt van het uitgebreid betoog van verzoekende partij is dat zij betwist dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.2.5. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verwerende partij zich louter baseert op de opgelopen strafrechtelijke veroordeling om te concluderen dat verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder niet enkel heeft verwezen naar de door verzoekende partij opgelopen strafrechtelijke veroordeling, maar dat hij heel omstandig heeft gemotiveerd waarom uit de gepleegde feiten en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij blijkt dat zij moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De motieven van de bestreden beslissing getuigen ervan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij.

De gemachtigde wijst zo op het door verzoeker op 13 december 2016 gepleegde feit van poging tot moord, waarvoor hij op 17 mei 2018 definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar. Hij gaat in op de ernst van de feiten, zoals deze kunnen worden gelezen in het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen. Zo heeft verzoekende partij op 13 december 2016 haar slachtoffer – met wie zij was verwikkeld in een geschil over handelshuur – opgewacht bij diens woning. Verzoekende partij werd een eerste keer opgemerkt door een getuige in de ochtend en opnieuw in de namiddag. Dit keer had zij een hakbijl mee. Verzoekende partij heeft vervolgens na meer dan drie uur wachten haar slachtoffer langs achteren beslopen en op zijn hoofd ingebeukt met een hakbijl. Verzoekende partij viseerde hierbij duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. De gemachtigde wijst erop dat het meegenomen en gebruikte wapen, namelijk een hakbijl/slagersbijl, imposant is en een wapen is dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen waren potentieel dodelijk en het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en hersenletsel en lag in een coma. Er bestaat niet de minste twijfel over, gelet op de gedane vaststellingen, dat verzoekende partij de intentie had om haar slachtoffer te doden. Bovendien wijst de gemachtigde erop dat in het arrest ook een deskundigenverslag van een forensisch psychiater wordt aangehaald, waarin wordt gesteld dat verzoekende partij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende, en dat hij een verlaagde frustratiedrempel vertoont waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. De gemachtigde stelt vast dat uit het gepleegde feit blijkt dat verzoekende partij niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Het gepleegde feit is, zo stelt hij, gruwelijk en maatschappelijk ontoelaatbaar. Hij is van mening dat de gedragingen van verzoekende partij een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dat de zwaarte van de gevangenisstraf, negen jaar, onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt dat hij geen enkel respect heeft voor het leven van een ander en getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid. De gemachtigde motiveert dat uit niets blijkt dat er geen risico bestaat dat verzoekende partij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer zij in een gelijkaardige situatie zou terecht komen gelet op haar gevaarlijke ingesteldheid. De gemachtigde wijst erop dat dit ook blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024 waarbij verzoekende partij voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld maar de rechtbank een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De gemachtigde concludeert dat verzoekende partij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid waarmee deze zijn gepleegd, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van het respect voor andermans leven.

Verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat de verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die zij reeds opliep, maar wel naar het specifieke gedrag dat zij stelde. Hierbij moet worden benadrukt dat het gegeven, dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om te concluderen dat een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vormt, niet impliceert dat uit een dergelijke veroordeling niet kan worden afgeleid dat deze vreemdeling gedragingen stelde die toelaten te besluiten tot het bestaan van een dergelijke bedreiging.

Hierbij wijst de Raad er ook op dat zowel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen als het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen wel degelijk aanwezig zijn in het administratief dossier. Verweerder is in zijn beslissing ook heel concreet ingegaan op de feiten en de door de strafrechter gedane vaststellingen. Verzoekende partij betwist ook niet dat een en ander correct is weergegeven.

De gedragingen van de verzoekende partij die tot de veroordeling in 2018 door het Hof van Beroep hebben geleid, geven zonder meer blijk van een bijzonder ernstige bedreiging voor de openbare orde, derwijze dat

het niet onredelijk is om uit deze gedragingen een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde af te leiden.

Daarnaast heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024, dat dateert van één maand voor de bestreden beslissing. Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank staat te lezen dat op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, de rechtbank een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt. Evenwel benadrukt de rechtbank dat hieraan tegemoet wordt gekomen door het opleggen van bijzonder voorwaarden. De rechtbank wijst ook op de bevindingen van de gerechtsdeskundige die stelt dat er overwegend aanwijzingen werden vastgesteld van narcistische persoonlijkheidstrekken. Blijkt dat verzoeker zeer gevoelig is voor alle vormen van reële en vermeende narcistische krenking in de zin van niet-erkenning of afwijzing, waardoor hij een verlaagde frustratietolerantie vertoonde. De deskundige stelt ook vast dat er sprake is van een beperkte mentalisatie in de zin van relationele of affectieve dynamiek. Verzoeker is enkel in staat tot oppervlakkige relaties en is niet in staat om zich eigenlijk in te leven in anderen. De conclusie van de deskundige was dat de persoonlijkheid van verzoeker de kans op acting-out gedrag en op een agressieve impulsdoorbraak verhoogde. De deskundige stelde een forensische begeleiding voor. Uit het vonnis blijkt dat deze begeleiding werd opgestart. De rechtbank vermeldt ook dat het elektronisch toezicht goed verliep. Verzoeker vestigde zich bij zijn gezin en werkte in een bakkerij. Eveneens uit het vonnis blijkt dat zowel de gevangenisdirecteur als het openbaar ministerie een negatief advies verleenden omwille van het precair verblijfsrecht en de implicaties daarvan op de legale reclasseringsperspectieven.

Op grond van voornoemde stukken acht de Raad het oordeel van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift het advies van de gevangenisdirecteur voegt teneinde dit alles te nuanceren, dient de Raad op te merken dat dit stuk niet gekend was door de verwerende partij. Het bevindt zich niet in het administratief dossier en dus kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt evenmin aan de Raad toe om dit stuk te beoordelen, daar de Raad slechts een wettigheidstoetsing doorvoert en aldus enkel rekening kan houden met stukken die aan de verwerende partij bekend waren teneinde te beoordelen of deze laatste op een redelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.2.6. In de mate dat de synthesesamenvatting in die zin moet worden gelezen dat verzoekende partij benadrukt dat zij slechts één veroordeling heeft opgelopen wordt gewezen op het volgende.

Hoewel het in casu een gezinsherenigingssituatie in functie van een statische Belg betreft zonder component die toepassing van het (secundaire) Unierecht vereist, dient erop te worden gewezen dat artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

De Raad wijst op het feit dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij een poging tot opzettelijke doding met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade heeft begaan. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde ook op het gebruik van extreem geweld door verzoekende partij en haar persoonlijkheid. Verzoekende partij wachtte haar slachtoffer gedurende meer dan drie uur op in haar camionette gewapend met een hakbijl. De gemachtigde motiveert: *“Bij zijn aankomst is betrokkene onmiddellijk uit zijn voertuig gesprongen, de hakbijl in de hand en heeft hij, zonder meer, zijn slachtoffer langs achteren beslopen en vervolgens op het hoofd van het slachtoffer ingebeukt. Betrokkene viseerde duidelijk de persoon en niet diens voertuig of enige andere zaak. Het meegenomen en gebruikte wapen, een hakbijl/slagersbijl, is imposant en is een wapen dat de dood van een persoon kan veroorzaken. De toegebrachte verwondingen aan het hoofd waren potentieel dodelijk. Er was een hersenletsel toegebracht en de situatie waarbij een persoon risico loopt op epileptische aanvallen*

was wel degelijk een potentieel levensgevaarlijke situatie. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar. Hij had een hoofdwond, een open schedelfractuur en lag in coma. Al de voormelde medische vaststellingen, gecombineerd met de aard van het gebruikte wapen, de wijze waarop de aanval langs achteren werd ingezet en uitgevoerd alsook dat het hoofd van het slachtoffer gevisieerd werd, tonen zonder de minste twijfel aan dat betrokkene wel degelijk de intentie had om zijn slachtoffer te doden. Er was duidelijk een tijdsverloop tussen zijn beslissing en de werkelijke uitvoering en de beslissing daartoe was duidelijk overwogen en definitief. In die tussentijd heeft hij die beslissing niet meer veranderd.” Dit is een bijzonder ernstig misdrijf.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldig onderzoek of een ondeugdelijke motivering als volgt heeft besloten:

“Gelet op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten in 2016, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven mag er worden aangenomen dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind is dus niet aan de orde.”

Het gegeven dat de feiten waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld reeds dateren van 13 december 2016, doet hier niets aan af.

Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat de feiten waarvoor zij werd veroordeeld dateren van 2016, zij inmiddels een begeleidingsprogramma heeft gevolgd en heeft afgerond en zij sedert 2023 ‘terug in de maatschappij is’.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (naar analogie HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar de persoonlijkheid van verzoekende partij:

“Verder staat in het arrest te lezen dat dit alles overeenstemt met zijn persoonlijkheid zoals die naar voren komt in het deskundigenverslag van forensisch psychiater dr. D. V. (...). Er werd gesteld dat hij verhoogd gevoelig is voor alle vormen van narcistische krenking, zowel reële als vermeende. Hij vertoont een verlaagde frustatiedrempel waardoor de kans op agressieve impulsdoorbraak gevoelig groter kan worden. Er was een rechterlijke definitieve beslissing en hij diende het handelspand te verlaten. Hij bleef klagen over de toestand en hij bleef zich verongelikt voelen. Gekrenkt voelend nam hij duidelijk en weloverwogen de beslissing om zijn slachtoffer te doden met de hakbijl. Het feit dat betrokkene zich verongelikt voelde is mogelijk doch is geen enkel excuus voor het gepleegde gruwelijke feit.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde daarnaast ook in rekening bracht dat verzoekende partij van 27 juli 2023 tot 4 april 2024 onder elektronisch toezicht stond en zij sinds 4 april 2024 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Daarnaast bracht de gemachtigde ook in rekening dat de strafuitvoeringsrechtbank op 29 maart 2024 vaststelde dat er “een aanwezig risico (is) op het plegen van nieuwe ernstige feiten (...) op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.” Uit een lezing van dit vonnis blijkt dat hierbij in rekening werd genomen dat verzoekende partij “zijn therapie bij het CGG positief (heeft) afgerond op 7 februari 2024” en zij er nog terecht kan wanneer nodig.

Verzoekende partij lijkt er over te vallen dat in de bestreden beslissing wel wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep waarin wordt verwezen naar het deskundigenverslag van forensisch psychiater D.V., maar er geen rekening wordt gehouden met meer recente psychiatrische rapporten. Het staat verzoekende partij vrij om in het kader van haar aanvraag alle stukken die zij nuttig acht ter beoordeling aan verwerende partij voor te leggen, hieronder begrepen ook meer recente psychiatrische verslagen. Verzoekende partij heeft in het verleden reeds meerdere aanvragen gezinshereniging in functie van haar Belgisch minderjarig kind ingediend die geweigerd werden omwille van redenen van openbare orde. Zoals hiervoor reeds werd aangestipt kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij bekend waren. Het advies van de gevangenisdirecteur en recente psychiatrische rapporten lagen niet voor. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en deze aanvraag dan te stofferen met alle mogelijke

stukken (advies van de gevangenisdirecteur, recente psychiatrische verslagen, verslagen van de afgeronde begeleiding, werkgeversattesten, ...) om aan te tonen dat zij thans geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

3.2.7. Verzoekende partij betoogt dat verweerder louter haar persoonlijkheid heeft bekeken op het moment van de feiten.

Het weze herhaald dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). Daarenboven hield de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ook rekening met het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024: *“Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 staat te lezen dat de rechtbank, hoewel zij overging tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van betrokkene, een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.”* Dit vonnis was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing minder dan zeven maanden oud.

Verder is de gemachtigde er volgens de Vreemdelingenwet geenszins toe gehouden een risicotaxatie te doen volgens de forensische diagnostiek en op wetenschappelijke basis. Het is de gemachtigde toegestaan een eigen onderzoek te doen op basis van concrete vaststellingen teneinde te beoordelen of verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden een reële en voldoende ernstige bedreiging te betekenen voor een fundamenteel belang van de samenleving en hoeft de gemachtigde daarvoor niet specifiek gekwalificeerd te zijn. Verder leest de Raad ook nergens in de motivering dat de gemachtigde ervan uit zou gaan dat de pleger van een misdrijf een *“homo economicus”* is, die slechts besluit tot het plegen van een misdrijf na een zorgvuldige kosten-batenanalyse. Hij heeft, na concreet onderzoek van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, vastgesteld dat verzoekende partij actueel nog een reëel en ernstig gevaar betekent voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.2.8. Verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze te werk ging en zij viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene in de periode 15.12.2016 – 27.07.2023 onafgebroken opgesloten zat in de gevangenis zonder enige uitgangspersmissie. Van 27.07.2023 tot 04.04.2024 stond betrokkene onder elektronisch toezicht. Sinds 04.04.2024 werd betrokkene voorwaardelijk in vrijheid gesteld.”

Verzoekende partij citeert uit een vonnis van de Nederlandstalige rechtbank Brussel, strafuitvoeringsrechtbank van 30 juni 2023 waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk de gevangenis heeft mogen verlaten. Zij verwijst naar een stuk 3, evenwel blijkt dat zij noch bij haar verzoekschrift noch bij haar synthesesmemorie voornoemd vonnis van 30 juni 2023 heeft gevoegd. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij voornoemd vonnis van 30 juni 2023 in het kader van haar aanvraag van 30 april 2024 ter beoordeling aan de verwerende partij heeft voorgelegd.

Verzoekende partij benadrukt dat de strafuitvoeringsrechtbank haar elektronisch toezicht toekende dat inging op 27 juli 2023 en inhoudt dat zij sindsdien onafgebroken bij haar gezin verblijft en tewerkgesteld is. Verzoekende partij merkt op dat bij vonnis van 29 maart 2024, vonnis waarnaar in de bestreden beslissing ook wordt verwezen haar de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend.

In het administratief dossier bevindt zich wel het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank eerste aanleg Brussel, strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024 (zie stuk onder nummer 137 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt) waarin het volgende staat onder punt 2.4.:

“De heer B. (...) kon op 20 maart 2023 de gevangenis opnieuw verlaten met het oog op het verder doorlopen van de intakeprocedure bij het CGG (...) voor de aanpak van de omschreven behandelpunten. Op 17 april 2023 werd hij er weerhouden voor de opstart van een forensische begeleiding en op 3 mei 2023 vond er een eerste begeleidingsgesprek plaats. Er werden ook vervolgspraken in de maand juni ingepland.”

Aldus is de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij *“in de periode 15.12.2016 – 27.07.2023 onafgebroken opgesloten zat in de gevangenis zonder enige uitgangspersmissie”* feitelijk onjuist en vindt deze vaststelling geen steun in het administratief dossier.

Hoe dan ook, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde in rekening bracht dat verzoekende partij van 27 juli 2023 tot 4 april 2024 onder elektronisch toezicht stond en zij sinds 4 april 2024 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Deze gegevens zijn relevanter, recenter en correct en hebben desondanks toch tot de conclusie geleid dat *“betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt”*.

3.2.9. Verzoekende partij viseert ook volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Overwegende dat uit het niks blijkt dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten wanneer hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen, gelet zijn gevaarlijke ingesteldheid. Ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 29.03.2024 staat te lezen dat de rechtbank, hoewel zij overging tot de voorwaardelijke invrijheidstelling van betrokkene, een aanwezig risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten vaststelt op basis van de aard en de ernst van de gepleegde feiten. De rechtbank acht dat hieraan tegemoet kan worden gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene, bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen of niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België mogen verlaten, betekent niet dat onze dienst deze beslissing niet zou mogen nemen. Het is immers aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissing of iemand aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen of niet. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat iemand verblijfsrecht zou moeten krijgen, om de voorwaarden te kunnen naleven. De strafuitvoeringsrechtbank zal opnieuw moeten beslissen over de op te leggen voorwaarden, nu aan betrokkene het verblijfsrecht opnieuw geweigerd wordt.”

Waar verzoekende partij opmerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene (...)”*, terwijl in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024 wordt gesproken over een precair verblijf, is dit betoog niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 maart 2024 staat dat haar een *“(v)erbod om van woonst te veranderen”* wordt opgelegd. Zij preciseert dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank haar een verbod om van woonst en dagbesteding te veranderen wordt opgelegd zonder voorafgaand overleg met de justitie-assistent. Verzoekende partij benadrukt dat er geen absoluut verbod is om van woonst te veranderen, maar wel om dit zonder overleg te doen.

Verzoekende partij gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de strafuitvoeringsrechtbank verzoekende partij *“bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen”*. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde motiveert als zou het verzoekende partij verboden zijn om van woonst te veranderen.

Verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat haar een verbod werd opgelegd om langer dan 21 dagen het grondgebied van België te mogen verlaten terwijl in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank wordt gesteld dat het verzoekende partij verboden is om jaarlijks langer dan 21 dagen naar het buitenland te reizen zonder toestemmen van de SURB en steeds de justitie-assistent in te lichten over dag van vertrek en terugkeer. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing als volgt: *“Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank, hoewel blijkt dat zij zich bewust zijn van het illegale verblijf van betrokkene, bijzondere voorwaarden oplegt, onder andere om van woonst te veranderen of niet langer dan 21 dagen het grondgebied van België mogen verlaten, betekent niet dat onze dienst deze beslissing niet zou mogen nemen.”* De gemachtigde somt een aantal voorwaarden op die de strafuitvoeringsrechtbank verzoekende partij heeft opgelegd bij wijze van voorbeeld, dat hierbij een nuance ontbreekt, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.2.10. Waar verzoekende partij de vergelijking treft tussen het gebrek aan elk uitzicht op integratie voor verzoekende partij en de onmogelijkheid voor levenslang veroordeelden om ooit vrij te komen en hierin een schending van artikel 3 van het EVRM ziet, kan de Raad deze analogieredenering niet volgen. Artikel 3 van het EVRM verbiedt foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling. De Raad wijst erop dat blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten ‘AME t. Nederland’ van 5 februari 2015 en ‘AS t. Zwitserland’ van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de onmenselijke behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van het slachtoffer. In casu is er geen sprake van dat verzoekende partij ‘levenslang’ de mogelijkheid tot integratie wordt ontzegd door de bestreden beslissing. De thans bestreden beslissing betreft een beoordeling die is gemaakt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kon geen verblijfsrecht worden toegekend op 25 oktober 2024 omdat de gemachtigde dan op redelijke wijze heeft vastgesteld dat zij een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Dit houdt geen beoordeling in voor de rest van het leven van verzoekende partij. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aanvaard worden.

3.2.11. Verzoekende partij lijkt ook volgend motief uit de bestreden beslissing te viseren waarbij rekening werd gehouden met haar economische situatie:

“Wat betrokkenes economische situatie betreft, kunnen we stellen dat het feit dat hij in het verleden in België gewerkt hebt, noch de vaststelling dat hij op heden tewerkgesteld is, niet opweegt tegen het feit dat hij actueel een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De vaardigheden en de ervaring zullen hem wellicht van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden in het land van herkomst.”

Verzoekende partij merkt op dat deze redenering de wenkbrauwen doet fronsen, dat een strafblad de inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komt, maar er nochtans werkgevers zijn zoals in casu het geval is, die dit wel doen.

In de mate dat het betoog van verzoekende partij in die zin moet worden begrepen dat zij in de bestreden beslissing leest dat een strafblad de inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komt, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat het bezit van een strafblad de inschakeling op de arbeidsmarkt bemoeilijkt.

Verzoekende partij werpt verder op dat door haar thans het recht op verblijf te weigeren de verwerende partij de inschakeling op de arbeidsmarkt niet moeilijk maar gewoon onmogelijk maakt en men moeilijk een argument kan putten uit een toestand die verwerende partij in het leven heeft geroepen.

Uit artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt voor de verwerende partij de verplichting om rekening te houden met de economische situatie bij het nemen van een beslissing zoals bedoeld in artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de economische situatie van verzoekende partij en haar tewerkstelling in het verleden en op heden, maar dit niet opweegt tegen het actueel en ernstig gevaar dat zij vormt voor de openbare orde en zij haar ervaringen kan meenemen naar de arbeidsmarkt in haar land van herkomst. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk door middel van haar betoog dat op kennelijk onredelijke wijze met haar economische situatie rekening werd gehouden.

3.2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken). (A310 428)

Verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven met haar echtgenote en haar twee minderjarige kinderen. Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin verwezen wordt naar rechtspraak van het EHRM en waaruit blijkt dat een gezinsleven in principe wordt verondersteld tussen een ouder en een minderjarig kind. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij onredelijke eisen stelt aan het begrip affectieve banden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven heeft met haar beide minderjarige kinderen, zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene woont hoe dan ook sinds 27.07.2023 terug op het adres met zijn echtgenote en kind. Dat zij opnieuw een nauwere band hebben opgebouwd gezien zij niet meer gescheiden leven van elkaar, wordt niet betwist. Zijn echtgenote is bovendien erg recent*

op 15.10.2024 bevallen van een tweede kindje B.,Y. (...) (xxx). Het kindje draagt de familienaam van betrokkene waardoor verondersteld kan worden dat het om een gemeenschappelijk kindje gaat.” In de bestreden beslissing wordt wel geschetst dat verzoekende partij gelet op haar detentie gedurende jaren niet de dagelijkse zorg voor haar oudste kind op zich heeft genomen.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij. Verweerder oordeelt dat de aanwezigheid in België van de Belgische echtgenote van verzoekende partij en hun minderjarige kinderen niet opweegt tegen het actuele en ernstige gevaar dat verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke gedrag, vormt voor de openbare orde. Zo kan in deze beslissing worden gelezen als volgt:

“Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat het familiale leven betreft, wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene, gezien het voorgaande, ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene was op het ogenblik van de feiten van openbare orde reeds gehuwd met zijn Belgische echtgenote B. B. (...) (RR. xxx) en net papa was geworden van hun gezamenlijk kind B. M. (...), geboren op (...).2016. Niettegenstaande dat betrokkene de afgelopen jaren in de gevangenis op regelmatige tijdstippen contact had met zijn echtgenote en kind, heeft de gezinsband betrokkene er niet van weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag mag worden verwacht. Hij kon redelijkerwijs verwachten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn regulier verblijfsrecht (zijn verblijfsrecht is dan ook beëindigd geweest) en zodoende ook op zijn gezinsleven. Bovendien kan er niet worden gesteld dat er de afgelopen jaren sprake was van een effectief beleefde gezinscel. Gezien de jarenlange scheiding tussen van betrokkene met zijn kind, kan niet gesteld worden dat hij de daadwerkelijke zorg voor het kind opnam. De moeder van het kind heeft, door het wangedrag van betrokkene, al geruime tijd als enig aanwezige ouder de gehele zorg over het kind op zich moeten nemen. De steun en toeverlaat van het kind is de moeder; de moeder stond een lange periode alleen in voor het vrijwaren van het welbevinden en de ontwikkeling van het kind. Ook kan er niet omheen gegaan worden dat de feiten van openbare orde, en meer bepaald de langdurige detentie van betrokkene een bijzondere negatieve impact gehad moet hebben op het welbevinden van het kind geboren in 2016 (referentiepersoon). Betrokkene had dit echter zelf in de hand. Hij heeft zelf zijn band met het kind op losse schroeven geplaatst. Ook ten opzichte van de moeder/echtgenote zelf, kan er geen afhankelijkheid blijken waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het is redelijk te stellen dat zij als inwoner in België sedert 2003 en als Belgische onderdaan sedert 2008 een voldoende stabiele omgeving en netwerk heeft en dat zij voldoende zelfredzaam is om in te staan voor het levensonderhoud. Dit heeft zij immers lange tijd noodgedwongen moeten doen wegens afwezigheid van betrokkene. Niets wijst erop dat ze de zorg over het kind niet verder op zich kan nemen.

Betrokkene woont hoe dan ook sinds 27.07.2023 terug op het adres met zijn echtgenote en kind. Dat zij opnieuw een nauwere band hebben opgebouwd gezien zij niet meer gescheiden leven van elkaar, wordt niet betwist. Zijn echtgenote is bovendien erg recent op 15.10.2024 bevallen van een tweede kindje B.,Y. (...) (xxx). Het kindje draagt de familienaam van betrokkene waardoor verondersteld kan worden dat het om een gemeenschappelijk kindje gaat. Dat zij hun gezinsleven bezegelen met een tweede kindje is uiteraard hun recht. Dat betekent echter niet dat betrokkene, omwille van die persoonlijke keuze, automatisch opnieuw aanspraak kan maken op verblijfsrecht, na de beëindiging van het recht op verblijf en na het schaden van de openbare orde. Gelet op de voorgeschiedenis van betrokkene en het feit dat zijn verblijfsrecht al eens werd beëindigd omwille van de inbreuk op de openbare orde en de impact dat dit had op zijn gezinsleven, diende betrokkene dus te weten dat het verder uitbouwen van het (gezins)leven in België precair is. Betrokkene heeft het vertrouwen van de Belgische overheid beschaamd. Zoals gesteld heeft de band met zijn echtgenote en kind betrokkene er niet van kunnen weerhouden om strafbare feiten te plegen. Dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin kon bieden tegenover zijn gezin en het gezinsbelang niet vooropstelde, kan er bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te

houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Hoe dan ook, zowel de echtgenote als de kinderen worden niet gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten door deze beslissing. Er kan contact behouden blijven via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Contact hebben van op een afstand is immers wat zij de afgelopen jaar hebben moeten doen om invulling te geven aan het gezinsleven. Uit niets blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid opnemen. Indien partners met een verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, dan zal steeds minstens één partner niet kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit niets kan blijken dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen opbouwen met zijn partner en kinderen. Het jonge kindje geboren op (...).2024 is weliswaar niet bekend aan het gescheiden leven van betrokkene. Het is echter nog erg jong, en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat het kindje in België geboren werd, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat het zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van betrokkene dan wel in een derde land. Het kind is bovendien nog niet leerplichtig. Het is nog erg jong om zich in nabijheid van de moeder aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Aan het contact met de moderne communicatiemiddelen zal het jonge kindje nu nog niet veel hebben, maar het is wel een manier voor betrokkene om de ontwikkeling van zijn kind op te volgen.”

Uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat verzoekende partij nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt verwezen naar deze bespreking.

Verder dient te worden benadrukt dat, zoals de Raad reeds vaststelde in zijn arrest van 22 maart 2019 met nummer 218 681 er geen noemenswaardige hinderpalen zijn voor het gezin om samen te verblijven in het land van herkomst van verzoekende partij, Marokko. Verzoekende partij toont alvast geen dergelijke hinderpalen aan die niet reeds zijn besproken in voormeld arrest. Inmiddels werd verzoekende partij op 15 oktober 2024 opnieuw vader van B.Y. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt beschikt het kind B.Y. nog over een groot aanpassingsvermogen (cf. EHRM 8 maart 2016 I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM Onur v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij en haar gezinsleden hun gezinsleven in Marokko niet zouden kunnen verderzetten. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de keuze laat aan verzoekende partij en haar gezin hoe zij hun gezinsleven willen invullen, hetzij door zich naar het land van herkomst van verzoekende partij te begeven waar verzoekende partij samen met haar gezin zou kunnen verblijven, hetzij door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken van de echtgenote en de kinderen in het land van herkomst van verzoekende partij om het gezinsleven verder invulling te geven.

Wat de eerste optie betreft (verzoekende partij keert met echtgenote en hun minderjarige kinderen terug naar Marokko) laat verzoekende partij gelden dat deze redenering in het hoger belang van het kind moeilijk te begrijpen is. Zij laat evenwel na te specificeren in welke mate deze piste het hoger belang van het kind in het gedrang brengt.

Wat de tweede optie betreft (verzoekende partij keert zonder echtgenote en hun minderjarige kinderen terug naar Marokko en er wordt invulling gegeven aan het gezinsleven door middel van periodieke bezoeken en moderne communicatiemiddelen) blijkt uit de synthesememorie dat verzoekende partij deze optie niet genegen is. Verzoekende partij heeft evenwel niet met concrete elementen aangetoond dat zij haar gezinsleven geen invulling zou kunnen geven door middel van de eerste optie.

Verzoekende partij voert aan dat haar familiaal leven betreft er nog maar eens herhaald wordt dat zij de gevangenis niet heeft verlaten, wat onjuist is.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij verduidelijkt niet verder waar zij dit precies in de bestreden beslissing leest. Dit betoog mist feitelijke grondslag.

Het loutere gegeven dat de thans bestreden beslissing gelijklopende motieven bevat als eerdere beslissingen die ten aanzien van verzoekende partij werden genomen, betekent an sich nog niet dat de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij betoogt dat door de intrekking van het verblijfsrecht er geen fair balance aanwezig is en bijgevolg artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

De Raad wijst erop dat thans geen beslissing voorligt tot intrekking van het verblijfsrecht, maar wel een weigering van verblijfsrecht, hetgeen een minder verregaande beslissing betreft.

Waar verzoekende partij citeert uit het arrest nr. 238 866 van 23 juli 2020 betrof deze zaak een ander type van beslissing. Het ging ook over een bijlage 20 maar het verblijfsrecht werd geweigerd aan een ouder van een minderjarig Belgisch kind omdat volgens de gemachtigde niet was aangetoond dat de ouder zich kwam voegen bij het minderjarig kind. In deze zaak heeft de Raad verwezen naar relevante rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof erop heeft gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarborgt dat gezinshereniging van beide ouders met een minderjarige Belg mogelijk is teneinde het recht op gezinsleven van het kerngezin te beschermen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Thans wordt de verzoekende partij de gezinshereniging geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet omdat de gemachtigde niet op onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhoudt.

Er dient bovendien nogmaals op te worden gewezen dat de verzoekende partij reeds een relatie had met haar partner en reeds vader was van hun oudste kind op het moment van het plegen van de strafrechtelijke feiten.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de huidige situatie enkel en alleen het gevolg van de acties van de verzoekende partij. In de voorliggende omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling in verband met haar gezinsleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een individuele en proportionele wijze heeft afgewogen. Er blijkt niet dat enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Ook wat het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij betreft, toont zij niet aan dat in dit verband geen zorgvuldige en evenwichtige beoordeling heeft plaatsgevonden of dat onvoldoende gewicht werd toegekend aan de belangen van haar kinderen.

Een disproportionele belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en de gezins- en persoonlijke belangen van verzoekende partij kan niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.13. Verzoekende partij verwijst naar de artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt in haar gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij. De Raad heeft daarom vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het blijkt niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM. Bijgevolg kan evenmin een schending worden aangenomen van de artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag. Uit de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM volgt dat niet blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven met haar echtgenote en hun minderjarige kinderen niet kan verderzetten in Marokko, haar land van herkomst en het land van origine van haar echtgenote. Indien zij en haar echtgenote er zelf voor kiezen om hun gezinsleven niet op deze wijze te regelen, verplicht dit de Belgische staat nog niet om verzoekende partij een legaal verblijf toe te kennen. Uit wat voorafgaat, volgt dat de bestreden beslissing zelf niet noodzakelijk tot gevolg dient te hebben dat verzoekende partij haar rechten, plichten en verantwoordelijkheden als ouder niet langer zou kunnen opnemen. Er moet worden aangenomen dat het gezinsleven eveneens kan worden beleefd in Marokko.

3.2.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 43, § 1 iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU